

גיליון 133

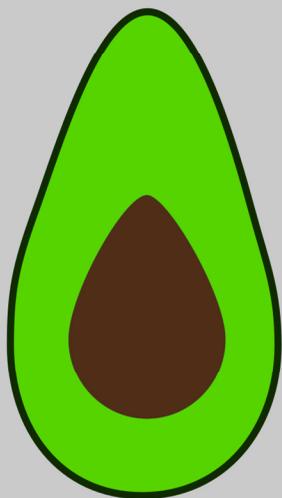
פברואר 2026 • אדר ה'תשפ"ו

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

אָבּוֹקָדוֹ

מעיין ל' ברזל
תמר דוד־כריספי
הודיה היין
יורם יגאל
אבישג מטלון
אוריה מלמד
נעמי מנדלבאום
עדי סגל ויסברגר
אסתר א. קאפח
אסף קורן

גיליון 133 מתחיל...

אחרי סדרת החפצים, והגיליון המיוחד והמרגש של החודש הקודם, אנחנו חוזרים לשיגרה.

אבוקדו אוכלים, אבוקדו מגדלים, אבוקדו בסושי, אבוקדו בקינוח, אבוקדו בקוסמטיקה, אבוקדו כמשל.

בגיליון הזה נגלה את כל הצדדים וזוויות המבט של האבוקדו שלכם, או של מישהו אחר.

קריאה מהנה!

אליהן דיין, רובי גורדון, עמליה ויניק, רוזי גולן ועידית גילאור

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת היצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

0133
אָבּוּקֵדוּ
פברואר 2026
אדר ה'תשפ"ו

01

עדי סגל ויסברגר

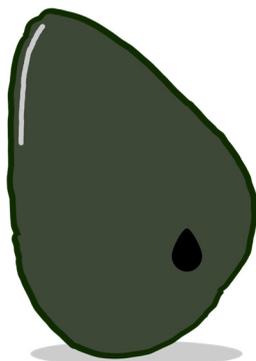
אבוקדו

הוא לא הכשיל.

לא ממש הפוטנציאל.

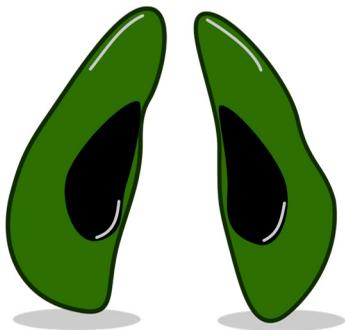
רקם רקוב

סרצן הגורל.

אני ואתך, שני חצאי אבוקדו.
כאשר מה שיש לנו במשותף זה זרע אחד.
והשלכנו את הירק שלנו אחד על השנייה במלחמות בינינו.
וכעת נותרנו קלפה ריקה, ללא ויטמין וללא זרע לצמח ממנו מקדש.

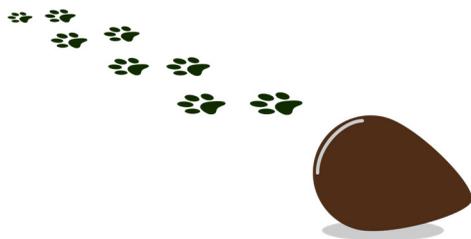
תמר דוד כריסי
מרוץ האבוקדו

הוא אהב לאכל את האבוקדו הגדל בגננה,
קג סביבו, נתר
ובאמצעות שתי כפות רגליו
קטרף, אחז בחזקה
ושעט לעבר פנת המסתור.
את הגרעין נהג להניח
סמוך לפתח הדלת.

לעת בקר קשנפתחה הדלת
עמד לו גרעין עירום, ללא רכב -
רמז למעלליו של פלב ארף שער.

הביט הפלב בעינים ערמומיות,
ולרגע נדמה היה כי שרעב את לשונו,
ובנביחתו נתל בגרעין ובאדם:
האחד - נותר ללא כסות,
והשני - ללא פרי למאכל!

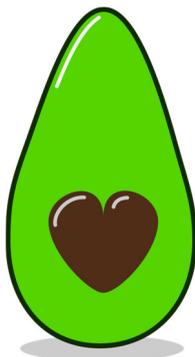

עדיף כלום אבוקדו

אם הוא סיבי, האבוקדו, אהליף אותו באחר.
עדיף כלום אבוקדו מאשר חוטים קשים בפנים.

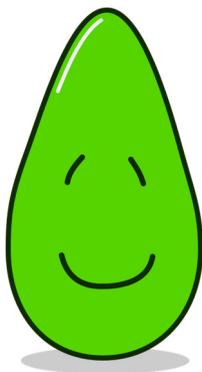
אגס שרוט, פלפל עם נקדה רכה,
אל תקח בכלל.
תפוח עם מכה, כננות עם דבש,
אל תביא הביתה. זה סתם.

אכל אותי אתה לוקח. עם כל השריטות,
התלקים הקשים,
מכות החיים,
בוחר מכל הערמה.
אוכל אותי, הפל:
גרעין, עקץ, קלפה,
הנקדות הרכות
והדבש.

הוא פְּרִי. (לא גֵּרֶק)
 הוא נָשִׂי וְעֶגְלָגַל עִם גִּלְעִין בְּתוֹכוֹ. (לא גֵּרֶעִין).
 נִרְאָה בְּשֵׁל, אָכַל צָרִיךְ סְבֻלָּנוֹת כְּדֵי שְׂיִתְרַכֵּךְ.
 פְּחוֹת מְדִי - וְאִי אֶפְשֶׁר לְקַלֵּךְ,
 יוֹתֵר מְדִי - וְהוּא כְּבֵר מְרַקֵּיב.
 אָבוֹקֶדוּ מְחַפֵּשׂ אֶת הַדֵּיּוּק הַמְּשֻׁלָּם לְהַפְרֵחַ
 זֶרֶק וְרֵךְ, חֶלֶק וְטָעִים.
 גַּם אֲנִי אָבוֹקֶדוּ לְפַעֲמִים.

אָני יִדַּעְתִּי

מָיִד :

אוֹתָךְ אָני

רוֹצֶה.

אֶחָל אַתָּ

בַּהֶסוּס

לִטְפֹּת

וְאִמְרֶת

שָׂאֲנִי עוֹד

לֹא בְשִׁלְהָ,

וְשָׁנַחְכָּה עוֹד

טְפָה.

וְחִכִּינוּ.

וְחִכִּינוּ.

וְחִכִּינוּ.

וְחִכִּיתִּי.

וּכְשֶׁבֹאֵת שׁוֹב

גְּלִית

שָׂאֲנִי כְכֹר

הַבְּשִׁלְתִּי,

וּמִצָּאתִי מִיִּשְׁהוּ

אֲחֵר

שְׁטַעַם

מִהַבְּשֹׁר

שְׁלִי,

וְנִתַּן לְרִכּוֹת

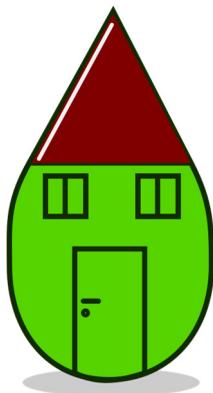
שְׁלִי

לְעֵטָף

אוֹתוֹ ;

כְּכֹה.

כְּמוֹ שָׂאֲנִי.

במשך שלושה עשורים וחצי, האבוקדו היה האויב המושבע שלי, הנמסס שלי. לא הבנתי את ההתלהבות של כולם מהאירוע הירוק הזה, והכי הופתעתי ממשעדות הקונספט, שפתחו והאדירו אותו. מכל הפירות, למה הוא קיבל כזה מקום של כבוד? מה יש בו? בניתי סביבי חומה נגדו. לא בסושי, לא בסלט ובטח שלא בממרח. ואז הגיע יום הולדת 35, והגיעה אמסטרדם עם מיכל, בעסקת החבילה הזאת ליום ההולדת. מיכל היא מסוג החברות שלא מתווכחות איתך – הן פשוט מתמרנות אותך לעשות את מה שהן רוצות. היא מאותן בנות שרוצות שנעשה הכל ביחד: נלך לשירותים ביחד, נרוץ ביחד, נקנה ביחד, נשתה ונאכל ביחד, ואם אפשר – שזה יהיה אותו משקה וסגנון אוכל.

ישבנו באיזו מסעדה, ומיכל זרקה לאוויר בטון נונשלנטי מדי: "הזמנתי מנה ראשונה. אל תשאלו מה זה, פשוט תאכלו. זה נראה כמו צ'יפס, אבל זה לא". לשולחן הגיעה צלחת עם פלחים זהובים, פריכים, עם ריח של טיגון. "מה זה?" שאלתי בחשדנות. "תטעמי", היא אמרה. מיכל ידעה שיש לי חולשה למטוגנים.

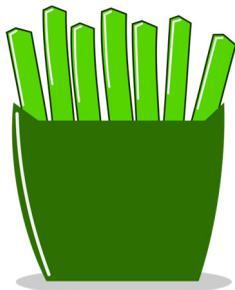
לקחתי ביס. המעטפת הייתה קריספית והפנים היה ממש נימוח וטעים. "וואי, טעים!", אמרתי, "מה זה?" "אבוקדו מטוגן", היא הטילה את הפצצה. "מה?! אמרתי לך אלף פעם, אני לא נוגעת באבוקדו!" "די עם הדרמה", היא קטעה אותי. "זה מצופה בפנקו, זה חם, וזה מגיע עם אילוי. לו לא היית אוהבת, הייתי קונה לך קינוח כפול. אבל אהבת אותו, אמרת שזה טעים. חוץ מזה, את כל הזמן אומרת שאת רוצה לנסות דברים חדשים ולצאת מאזור הנוחות. אז בואי, תתחילי בקטן קטן", היא אמרה.

"אני לא אוהבת את זה ולא באמת התכוונתי לעניין הנוחות", אמרתי לה והסתכלתי במבט לא מרוצה. "אני אוהבת שינוח לי. מה רע בנוח? מה האובססיה של כולם לצאת מאזור הנוחות?"

חזרנו למלון, ומשהו במוח שלי באותו לילה עשה "קליק". לא רק לגבי האבוקדו, אלא לגבי כל ה"לא" המוחלטים שאספתי לאורך השנים. היו כל כך הרבה "לא" מוחלטים, מה שגרם לי לחשוב: "אם טעיתי לגביו, לגבי מה עוד אני טועה?"

בשנה שחלפה מאז אותו ערב, רשימת ה"לא המוחלט" שלי הלכה והצטמצמה. אתגרת אותה בכל פעם מחדש: אימוני ריצה, מדיטציה, טיולים לבד, דיבור מול קהל, שיעורי קטנוע, גלישה, כתיבה ואפילו שיח עם אותם אנשים שמעולם לא חשבתי שתהיה לי איתם שפה משותפת. פתאום ה"לא המוחלט" כבר לא היה מוחלט; הוא הפך את עורו לאפשרי ואפילו ל"כן מוחלט".

המילה "נוח" פתאום הפכה למסוכנת, כי לפעמים אותו מוכר וידוע הוא לא יעיל ולא מועיל. ולמיכיל – לה אני תמיד אודה. היא הגשר שלי ל"כן". לפעמים אנחנו צריכים את הקול מבחוץ שיערער לנו את היסודות, כי אנחנו לבדנו כבר מושקעים מדי ב"לא המוחלט" שלנו.

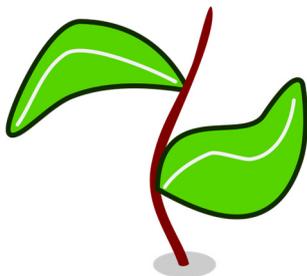

אבוּקָדוּ לך הַבַּאֲתִי

אָהוּבַחְתִּי רַחֲבַת הַלֵּב,
 מִתְנַה לְךָ אָבִיא.
 בְּשִׁקִּית חוּמָה אֲנִיחַ
 אָבוּקָדוּ יָרֵק עוֹ
 עֲדִין, קָשָׁה וּמוֹצֵק בְּאֶהְבֶּתְנוּ.
 יִתְרַפֵּךְ לְאִטּוֹ בְּהַמְשָׁךְ הַזְּמַן
 קְלִיפְתוֹ לְאַשְׁפָּה תִזְרַק
 בְּקִישׁוֹט חִיצוֹנִי הַעוֹשֵׂךְ תַּחֲוִשׁוֹתֵי,
 גִּלְעִינוּ בְּיָרֵק צֶהֱבֵהב
 וְתוֹכוֹ יָרֵק קָרְמֵי טְעִים.
 אֵת הַטַּעַם תִּרְגִּישִׁי מִיָּד
 טַעַם אֶהְבֶּחִי הַיּוֹקֵדֶת
 אֵת הַגִּלְעִין, אִם תִּזְרְקֵי,
 תוֹכְלִי לְהַנְבִּיט
 כְּנִצָּנֵי אֶהְבֶּךָ רְדוּמִים
 שְׁלוֹשָׁה קִיסְמֵי עֵץ
 בְּהַקְפּוֹ נְעוּצִים,
 צִנְצָנֶת עִם מַיִם חַיִּים
 וְחֶלְקוֹ הַתַּחֲתוֹן טְבוּל בָּם.

אִם יִצְלַח בְּחֵלוֹף הַעֵת
 עֲלֶה יְבַצְבֵּץ, וְאוּלַי גַּם אַחַר
 קְלַבְלוּב אֶהְבֶּת אֶמֶת.
 אֵת הַגִּלְעִין בְּגִנָּה הַנִּיחִי
 וְעֵץ הָאָבוּקָדוּ פִּירוֹתָיו יִיטֵן בְּחֵלוֹף הַזְּמַן,
 פְּרֵי תֵאֲנֹתֵי

0133
אָבוֹקֶדוּ
פברואר 2026
אדר ה'תשפ"ו

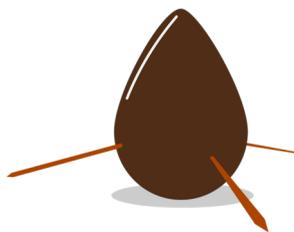
09

הודיה היין

הצליבה

גלעין דשן
עוד עוטה
שארית כסותו הראשונה
ומתהדר
בשלושה נקבים
רוויי קיסמים דקי גו
שחדרו לעורו
רק באלימות ההקרחת
לקביעת מקום
שיש בו
מקום שיש.

עץ יִלְקֶעַד עוֹמֵד בְּחֶצֶר,
 לֹא מִמָּהָר לְהוֹצִיא פְּרִיו,
 כְּאִשָּׁה הָרָה מִחֶכֶה לְבֹא עֵת.
 שְׂרָשְׁוֹי רְדוּדִים וּפְתוּחִים,
 רוֹעֲדִים לְקוֹל עוֹדֵף מִיָּם,
 כִּי אֲהַבָּה יִתְּרָה הוֹרָסֶת.
 פְּרָחֶיו נִפְתָּחִים וְנִסְגָּרִים
 בְּשִׁעוֹת מִתְחַלְפּוֹת,
 זָכָר וְנִקְבָּה בְּנִשְׁמָה אַחַת,
 כְּאִם יוֹדֵעַת לְתַתּוֹ וּלְחַכּוֹת.
 כְּשֶׁהַפְּרִי תְּלוּי בְּקִלְפָּה עֵבֶה,
 לְבוֹ רֵף וְשֶׁמֶן כְּחֶמְאָה
 לְהַכִּיל יִרְעֵ אָבוֹקֶדוּ גְדוֹל
 כְּהַבְטָחָה לְדוֹרוֹת.
 לֹא עַל הָעֵץ יִבְשִׁיל,
 כִּי יֵשׁ פְּרֻדָּה שֶׁהִיא אֲהַבָּה
 וְיֵשׁ הַרְפָּיָה שֶׁהִיא חֲנוּף.
 אֲמָהוֹת אֵינָה קְשִׁיחוֹת,
 אֲלֹא רַכּוֹת עֲמָקָה
 הַיּוֹדֵעַת מְתִי לְהַנִּיחַ.

מייסד: אלירן דיין
עורכים: אלירן דיין, רובי גורדון, עמליה ויניק, רוזי גולן, עידית גילאור
ניקוד והגהה: עידית גילאור
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

info@motiv-magazine.co.il

motiv-magazine.co.il

bit.ly/motiv-whatsapp

facebook.com/motiv.magazine

[\(כתב עת\) מוטיב](https://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת))
[he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_\(כתב עת\)](https://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת))

bit.ly/motiv-youtube

instagram.com/motiv.magazine

